

ת"פ 37431/09 - מדינת ישראל נגד דלאל אבו אלהוא

בית המשפט המחוזי בירושלים
ת"פ 16-09-37431 מדינת ישראל נ' אבו
אלהוא(עוצר)

בפני כבוד השופטת חגי מאק-קלמנוביץ
בעניין: מדינת ישראל
ע"י פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי) המאשימה
נגד דלאל אבו אלהוא (עוצר) ע"י ב"כ עוז
מוחמד מחמוד
הנאשםת

גזר דין

העובדות

.1. הנאשםת הודהה במסגרת הסדר טיעון שככל תיקון כתוב האישום שלא הסכמה בעניין העונש. כתוב האישום המתוקן כלל עבירות של מגע עם סוכן חוץ על פי סעיף 114(א) ל^{חוק העונשין התשל"ז-1977}, פעליה ברכוש למטרות טרור לפי סעיף 8(א) וסעיף 9(א) ל^{חוק איסור מימון טרור התשס"ה-2005} (להלן: חוק איסור מימון טרור), וכניסה לישראל שלא חוק לפי סעיף 12(1) ל^{חוק הכניסה לישראל התשי"ב-1952}.

על פי עובדות כתוב האישום המתוקן, ביום 5.4.15 נשרף ביתה של הנאשםת כתוצאה מקצר חשמלי. אחיה של הנאשםת, איימן חמידה, הוא אסיר בטחוני המרצה עונש מאסר באגף חמאס בבית הסוהר "אשל". איימן הפנה את הנאשםת לגורםים בחמאס שיווכלו לסייע לה כלכלית בהיותה אחות של אסיר חמאס. הנאשםת פנתה לשני פעילי חמאס, מחמוד קווואסמה ובسام אבו סנינה, שניהם הורשו עבר ונדונו למאسري עולם, שוחררו במסגרת עסקת שליט, גורשו מישראל וועסקים בהעברות כספים לפעיל חמאס בירושלים ובאיו"ש. הנאשםת יקרה קשר עם קווואסמה ואבו סנינה, מספר פעמים, בשיחות טלפון ובסרטונים. במהלך החודשים ינואר עד يول' 2016 קיבלה הנאשםת מקווואסמה ומאבו סנינה סכום כספי, חלקם עבורה ועבור משפחתה וחלקים לצורך הפקדה בחשבונות קנטינה של אסירי חמאס, בהתאם לרשותה שקיבלה. על פי כתוב האישום קיבלה הנאשםת לצרכי משפחתה סכום של 3,000 דולר בחודש ינואר, וסכום נוסף של 2,500 דולר בחודש يول', ובמשך הכל 5,500 דולר לצורך שיפוץ ביתה. כמו כן קיבלה סכום של 11,000 ₪ בחודש ינואר וסכום של 22,000 ₪ בחודש מאי, ובמשך הכל 33,000 ₪ (בסעיף 7 לכלב האישום המתוקן בכתב 43,000 ₪, ונראה כי מדובר בטעות) לצורך הפקדה בחשבונות קנטינה של אסירי חמאס.

את הסכום שקיבלה לצורך העברת הפקידה הנאשםת, עצמה או באמצעות בני משפחתה ושכניה, בחשבונות

עמוד 1

קנтиינה של אסירי חמאס, בبنק הדואר. כל הפקדה הייתה בסכום שבין 400 ל-600 ₪, והנאשמה קיבלה בגין כל הפקדה עמלה בסך 50 ₪. בסך הכל מפורטות בכתב האישום המתווך 16 הפקדות שבוצעו במהלך הריאונה של שנת 2016, וכן מספר הפקדות נוספות שבוצעו באמצעות אנשים שזיהו אותם אינם ידועה, בبنק הדואר.

נוספַּ על כל האמור, הנאשמה שהתה בישראל שלא כחוק, והיא מתגוררת דרך קבועה בשכונת א-טור בירושלים ללא רשות לישיבת ארעוי או קבוע בישראל.

טייעוני הצדדים

ב"כ המאשימה עמדה בטיעוניה על החומרה בעבירות שעבירה הנאשמת, על כך שלצורך המלחמה בטרור גם כסף שהוא עבר לשימוש אזרחי הוא "גנוג", ועל כך שהשימוש בכיסף לא היה למטרות צדקה אלא לתמיכה באסורי חמאס. היא הטיחסה לטענה שבਮיעוטו הנאשמת, אשר הפקידה סכומים קטנים באמצעות אנשים שונים כדי שלא ליהיתפס. עוד טענה כי הנאשמת היא שפנתה ליזמותה לחמאס ואף הסכימה לבצע שירות תמורת התמיכה הכספי, וכי המשקל שיש לידי מצבה הכלכלי של הנאשמת מוגבל לנוכח בחירתה לבצע את העבירות.

התובעת הפנתה לפסק דין: ע"פ 13/13881, **סלים ג'ועבה נ' מדינת ישראל** (2013); ע"פ 08/2730, **אכרם פרח נ' מדינת ישראל** (2008); ע"פ 06/3827, **פלוני נ' מדינת ישראל** (2007); ת"פ 14-04-8321, **מדינת ישראל נ' מധחת מוחמד** (2016). היא ביקשה לקבוע במקרה הנדון מתחם עניישה שבין שנתיים וחצי לארבע וחצי שנים מאסר, וטענה כי הנאשמת מצויה בשליש התחתון של המתחם, אך לא בתחוםו, לנוכח הودאתה הבלתי שלמה העולה ממסקיר שירות המבחן. בנוסף ביקשה להטיל על הנאשמת קנס ממשמעותי ביותר, חרב מצבה הכלכלי, וכן לחייב שני מ캐שרי טלפון שנמצאו ברשותה.

ב"כ הנאשמת טען כי ההחלטה אליה הפנתה ב"כ המאשימה דנה בנסיבות חמורות בהרבה ואני רלוונטית לנאשמת שבפני מבחינת היקף העבירות, חומרתן ונסיבות האישיות של הנאשמת. הוא ציין כי הנאשמת אם לשישה ילדים, ביתה נשרף והוא נזקקה לעזרה. לטענותו המעורבים האחרים ניצלו את מצוקתה של הנאשמת שביקשה את עזרתם.

עוד טען הסניגור כי המעשים שעשתה הנאשמת, העברת הכסף לקנтиינה של האסירים, אינם אסורים ככלעצמם, וכי ניתן היה לבצע אותה ללא עזרת הנאשמת, באמצעות הצלב האדום או בדרך אחרת. לעניין המגע עם סוכן חז' הפנה הסניגור לפסק הדין בת"פ 15-08-27024, **מדינת ישראל נ' פארס שרית** (2016), שם הורשע הנאם בנסיון להצטרכף להתרוגנות בלתי מותرت, לאחר שניסה להצטרכף לכוחות דاع"ש בסוריה ולצורך כך ביצע פעולות רבות ומשמעויות, כולל טישה מארצאות הברית דרך מספר יעדים שונים ועד תורכיה. באותו מקרה, שנסיבותו חמורות בהרבה, נגזר על הנאשם בהסכם עונש של 15 חודשים מאסר. לטענתה ב"כ הנאשمت מתחם העניישה נע בין 7 לבין 18 חודשים מאסר בפועל, והנאשמת מצויה בתחוםו.

שירות המבחן הגיע תסקירות אודות הנאשמת. התסקירות הティיחס למצבה המשפחה של הנאשמת, אם לשישה ילדים. על פי התסקירות, הנאשמת התקשתה לבדוק את התנהלותה באופן ביקורתני וניתן היה להתרשם מקשישיה, נוכח המחיר המשפחתית של מעשייה והכרה בחומרת מצבה המשפטית. בשל קושי בשיתוף הפעולה, חומרת העבירות והענישה הצפiosa, קצין המבחן נמנע מהמלצתה שיקומית.

מתמחם העונש ההולם

3. בשורה ארוכה של פסקי דין נקבע כי הצורך להילחם במשאי הטרור ובארגוני הטרור כולל לא רק את פעילותם הצבאית של ארגונים אלה, וכי "פ^עילותות נרחבת זו של ארגוני הטרור מותנית בראש ובראשונה בקיומה של תשתית כלכלית איתנה ומbossת ושימוש במערכות פיננסיות שיעמדו לרשות ארגוני הטרור לימון פ^עילותותם". על מנת לענות על צורך זה נחקק חוק איסור מימון טרור, המגדיר כעבורות "שורה של פעילות המשמשת בהגנת מכונות הכספיים של הטרור ומעניק כלים - מינהליים ושיפוטיים - בידי הרשות נגד מימון הטרור.... החוק מבטא גישה עדכנית למאבק בטרור, גישה מקיפה וכוללת הרואה בחומרה גם פעילות התומכת בטרור על דרך מימוןו" (כל הציגותים מפסק הדין פלוני הנ"ל, פיסקה 9. וראו גם: ע"פ 1784/1784, אשרף אשר ע' מדינת ישראל; ע"פ 1316/16, מלך ח'טיב נ' מדינת ישראל, ועוד). החוק אוסר, איפוא, לא רק את הפעולות הצבאית, מעשי הטרור עצמו, אלא את המעלים הרחבים יותר של מימון הטרור, כמו גם פעילות חברותית ותרבותית המבוצעת תחת חסותם של ארגוני טרור.

בהתאם לגישה זו, העבירות בהן הורשעה הנואשת שבפני נועדו להגן על הציבור מפני מעשי טרור במובנים הרחבים, הcoliלים גם פעילות כלכלית.

4. אצין כבר עתה, כי על אף החומרה שיש לייחס לעבירות שיש בהן תמיכה כלכלית בארגוני הטרור, אני סבורה שבמקרה זה עמדתה העונשית של המאשימה מחמירה יתר על המידה, כפי שניתן למוד מפסק הדין אליהם הפניה ב"כ המאשימה עצמה:

פסה"ד הנ"ל בעניין **אכרם פראץ** - המערערណון לארבעים חודשי מאסר לאחר שהורשע בעבירות שכלו ניהול קשרים קבועים במשך שנים רבות עם מוסדות כספיים שתמכו בטרור, כולל נסיעה לסעודיה, העברת הכספי בדרכים סמיות דרך ירדן כדי להקשוט את גilio העברות, תוך שהמערער ידע שהוא מעורב בהעברת כספי טרור לפעילים בארגון טרור. הערעור נדחה.

פסה"ד הנ"ל בעניין **סלים ג'ועבה** - המערערណון לארבע שנים מאסר בפועל לאחר שהורשע בכתב אישום שמנה שלושה אישומים וחמש עבירות של פעולה ברכוש למטרת טרור. בית המשפט המחויזי קבע מתחם שבין שנה וחצי לארבע שנים מאסר על כל עבירה, בהתחשב בחומרת העבירה ובנסיבות הכספיים הניכרים שהועברו בכל פעם לצורך קידום מטרותיו ופעלותו של ארגון חמאס. מדובר היה בהעברת סכומים של 100,000 ל"ז בכל אירוע. באישום הרביעי בו הועבר סכום של 40,000 ל"ז " בלבד", אולם הכספי שימש להכנסת טלפונים ניידים לאסירים ביטחוניים בכלל. למערער עבר פלילי הכלול בעבירות ביטחון חמורות, והוא שוחרר ממסר זמן קצר לפני ביצוע העבירות הנ"ל, לאחר שנדון לתקופת מאסר של תשע עשרה שנים וריצה בפועל שבע עשרה חודשים. הערעור נדחה, תוך שבית המשפט ציין, בסיפה לפסק הדין, כי "**עובדת אחת הנוגעת למערער מקנה למשינו מידע של חומרה שאינו מצדיק התערבות בעונש שהוטל עליו. המערער ביצע את העבירות זמן קצר לאחר שוחרר ממסר של 17 שנים. הדבר מלמד, כפי שקבע ביתה משפט המחויזי, על היותו מסוכן לשлом הציבור**". מכלל הן אתה שומע לאו, כך שלא יכולה מהותית זו היה מקום להפחית במידה ניכרת את עונשו של המערער. זאת ועוד, בסעיף 6 לפסק הדין בערעור התייחס בית המשפט לטענה שהנאשם סבר שהכספי שהעביר מועד לקנטינה קטעת הגנה המביאה להקללה בעונש, אם כי דחה את האפשרות להעלות את הטענה לראשונה בערעור. בעניינו אין חולק על עובדה זו.

פסק הדין הנ"ל בעניין **פלוני** - המערער נדון לארבע שנים מסר לאחר שהורשע בביצוע שירות עבור התאחות בלתי מותרת, בכר שהעביר כסף מדיניות שונות אל מפקד הזרוע הצבאית של חמאס באזרח חאן יונס, במספר רב של הזדמנויות ובסכום כולל של כ-200,000 דולר. בבית המשפט המחוזי נקבע כי המערער איפשר במעשו לארגון החמאס לבצע פעולות טרור שנעודו לפגוע באזרחי ישראל ותושביה, וכי המערער לא היה חוליה שליטה בשרשראת הטרור. בית המשפט העליון דחה את העrüור, והתייחס לצורך להילחם במימון הטרור כחלק מהוות של המלחמה בטרור.

פסק דין הנ"ל בעניין **מדחת מוחמד** - הנאים הורשו לאחר ניהול הוכחות בעירות של מגע עם סוכן חזץ, מתן שירות להתקחות בלתי מותרת, ונאשם 1 גם בפיעולה ברכוש למימון טרור, עשרות עבירות בכל עיריה. שני הנאים היו עורכי דין וניצלו את מעמדם המייחד להעברת אגרות לאסירים ביטחוניים של חמאס מטעם הארגון. בנוסף עסק הנאים בהעברת כספי חמאס. העבירות בוצעו באמצעות משרד אורחוי דין שנוהל על ידי נאשם 1 וגם נאשתת 2 עבده בו. נקבע כי מעשי הנאים לא היו בתחום האזרחי בלבד, והם סייעו לארגון החמאס גם בהמרדת האסירים הביטחוניים ושיבוש החיים בתוך הכלא, ואף בעבירות ביטחון של ממש. לאור חומרת העבירות, ריבוי המקרים ומשך התקופה נקבעו מתחמים שבין חמישה לשמונה שנות מאסר בפועל לנאים 1 ובין שנתיים לארבע שנים לנאשתת 2. לנאים 1 עבר מכבד בשורה של עבירות ביטחון, והוא נדון לשבע שנות מאסר והפעלת מאסר על תנאי למשך שנה נוספת. גם לנאשתת 2 הרשות קודמות, והיא נדון לשלש שנות מאסר בפועל והפעלת מאסר על תנאי לשנה נוספת.

פסק דין נוספים:

ע"פ 12/7368, **אגבריה מוחמד נ' מדינת ישראל** (2013) - המערער העביר כסף מעזה לאסירים ביטחוניים לשעבר ולמשפחות אסירים, כפיו על ישיבותם בכלא. מדובר במספר רב של פעמים, בסכום של לפחות 150,000 דולר. נקבע כי מניעו של המערער היו מניעים כלכליים טהורם, אולם בשל הצורך בהרעתה הרבבים הוא נדון לשש שנים ושישה חודשים מאסר בפועל. בית המשפט העליון לא התערב בעונש, שכן אין בו סטייה מדיניות הענישה, אם כי העונש נוטה לצד הגבוה.

ע"פ 44/12, **פארט אלשאער נ' מדינת ישראל** (2012) - המערער הורשע בפיעולה ברכוש למטרות טרור, נדון לשנת מאסר וערעונו נדחה. מדובר בשלושה מקרים של העברת סכומים קטנים של 500 דולר בכל פעם, אולם למערער עבר פלילי כולל עבירות ביטחונית חמורות שבгин ריצה שמונה שנות מאסר.

5. בכל פסקי דין שהובאו לעיל, העבודות חמורות בהרבה מעובדות המקירה שבפני. כך, בכל המקרים מלבד עניין אלעאשר, סכומי הכספי שהועברו גדולים בהרבה מהסכום שבכתב האישום שבפני. ברובם של המקרים הכספי שימש, לפחות חלקו, למטרות צבאיות או כאלה שאין כלכליות בלבד. חלק מהמקרים כולו מספר גדול של העברות, ולעתים על פני תקופה ארוכה של שנים. חלק ניכר מהנאימים היו בעלי עבר פלילי, לעיתים חמור במיוחד. חלקם ביצעו גם עבירות נוספות, או ניצלו מעמד מיוחד (עורכי דין).

הנאימת שבפני קיבלה כסף מארגון חמאס לצרכיה האישיים, לאחר שביתה נשרפ, וכן העבירה כסף מארגון חמאס לאסירי הארגון הכלואים בישראל. הכספי הועבר באמצעות בנק הדואר לחשבון הקנטינה של האסירים, כך שנועד לשמש רק לצרכים אישיים של האסירים, מזון, מוצרי הגינה וכדומה, ולא יכול היה לשמש למטרות

צבאות או חברותות של ארגוני הטרור. מדובר, איפוא, במקרים המצויים ברף התחתון של החומרה מבחינה "עוד הכספי והשימוש שנעשה בו".

פסק הדין שנסובתיו הן הדומות ביותר ל מקרה שבפניו הוא בעניין אליו אשר, אשרណון לשנת מאסר אחת. שמספר האירועים וסכום הכספי קטנים לעומת כתוב האישום שבפניו, אולם כנגד זאת למעערר עבר פלילי מכבד מאד.

לנוכח כל האמור אני סבורה שמתוך העונשה ההולם במקרה זה נע בין אחת לבין שלוש שנים מאסר.

העונש הרاءו במקרה זה

6. לנשפט שבפני אין הרשות קודמות. היא הודהה, חסכה זמן והכירה באחריות למעשה. המאשימה טענה כי הتفسיר מציב על נטילת אחריות חילית בלבד, אולם להבנתי הتفسיר מציב בעיקר על מצוקה, והקשי בשיתוף הפעולה מצד הנשפט נבע מכך והצפה רגשית. הتفسיר מתאר את יחסה של הנשפט לביצוע העבירה, המתואר כחומר אוני, העדר שיקול דעת וחוסר מודעות לאיסור ולחומרה שבמעשה. לא מצאתי בתفسיר הסטייגות של הנשפט מהודאתה בבית המשפט, ועל כן יש לראתה כמי שהודתה ונטלת אחריות מלאה.

הנשפט הייתה מודעת, אمنت, לכך שהיא מעבירה כספי ארגן טרור, אולם היא פנתה לגורם חמاس רק לאחר שריפת ביתה, ולא קודם לכן, כך שהמניע למעשה היה המצוקה הכלכלית הקשה. למעשה, על אף שהסתכמה בצע את העבירות, מצוקתה של האשמת נזלה על ידי אנשי חמאס. העבירות בוצעו ללא תחכם מיוחד או אמצעים מיוחדים.

הנשפט אם לשישה ילדים, חלקם פעוטים, כך שניתקה מביתה וממשפחתה מקשרים הן עליה והן על ילדיה ובני משפחתה.

בנסיבות אלו אני סבורה שהעונש הרاءו במקרה זה הוא ברף התחתון של מתוך העונשה. עוד אני סבורה כי יש מקום גם להטלת Kens כספי, על אף מצבה של הנשפט, שכן הרקע לביצוע העבירות היה כלכלי, וענישה זו מהוות גורם מרתק ומשמעותי, גם אם אין בו שלילת חירות.

לאור כל האמור אני דנה את הנשפט לעונש כדלקמן:

1. מאסר בפועל למשך שנה אחת בגין ימי מעצרה של הנשפט.
2. מאסר על תנאי לשישה חודשים למשך שלוש שנים על העבירות בהן הורשעה הנשפט, ועל כל עבירה על חוק איסור מימון טרור.
3. Kens בסך 10,000 ₪ ששולם בחמשה תשלוםoms חודשיים שווים ורצופים החל מיום 1.4.17.
4. שני מכשירי טלפון שנפתחו אצל הנשפט ושיםשו לביצוע העבירות יחולטו.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום.

ניתן היום, י"ג שבט תשע"ז, 09 פברואר 2017, בנסיבות הצדדים.